

— Τὴν θυγατέρα μου ἀναμφιβόλως, εἶπε μειδιδὼν ὁ Ἑρμάννος.

— Ὁρθότατα, ἀπεκρίθη ὁ Ὀθων, συγχώρησόν μοι τὸ θάρρος.

— Ἐάν σοι τὸ συγχωρῶ! . . . εὐλογῶ αὐτά. Εὐχαριστῶ, ἀρχηγέ, λαμβάνων μου τὰ χρήματα, μοι ἀφῆκας τὴν ζωὴν . . . ἐπὶ ὅροις. Ἰγίαινε.

— Θὰ σὰς ὁδηγήσωμεν μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ δάσους, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, διότι ἄλλως δὲν θὰ δυνηθῇτε νὰ ἐπικνεύρητε τὸν δρόμον σας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλον ν' ἀποχωρισθῶσιν ἡ ἡμέρα ἀνέτελλεν. Ὁ Ὀθων εἶδε δύο δάκρυα λάμποντα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Φρειδερίκου.

— Ἀδελφε, εἶπεν οὗτος χαμηλὰ, μὲ συγχωρεῖς;

— Φεῦ! ναί, σὲ συγχωρῶ . . . καὶ σὲ οἰκτείρω. — Ἔσο εὐτυχής! — Ἀλλὰ σὺ, Θεέ μου!

— Πρέπει νὰ ὑποστῶ τὴν ποινὴν τῶν σφαλμάτων μου.

Σ.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐχωρίσθησαν καὶ οὐδέποτε ἐπανείδον ἀλλήλους.

Μετά τινα ὁμοῦ χρόνον ἠκούσθη, ὅτι ὁ περίφημος Κάρλος μεταμεληθεὶς διὰ τὰ ἐγκλήματα τοῦ εἰσῆλθεν εἰς ἓν μοναστήριον τοῦ Μονάχου, ἵνα ἀποθάνῃ ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ι. ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΟΥΣ.

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ.

Ἐκ τῶν τῆς Ἀμοργοῦ ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ τῆς *Παρδώρας* [σελ. 449—52] μετενεχθεισῶν ἀπὸ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος τῆς ἐν Ῥώμῃ σοφῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας, ἡ μεταξὺ τῶν ἐπιτυχιδίων πρώτη ταττομένη φέρει ἀναπλήρως τινὰ παρατηρήσεως ἀξίαν. Μεταγράφω ἥδε τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν ὡς ἔχει ἐκεί, ἵν' εὐχερέστερον γένηται ἡ παρατήρησις:

Σωτηρι[γ]ar θ[ε] [τ]ὸρ[χος] ἐνθάδε, ξεῖρε,
Οὗτος κ[α]λύπτει ὡς γὰρ ἠθέλει δαίμων,
Τρεῖς δέκα παρασχὼν ἑτά μοι μόνα ζῆσα[ι].

Παρατηρῶ λοιπὸν ὅτι ἡ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ ἀναπληρουμένη λέξις ΔΕ, ἂν μὴ ᾗ τυπογραφικὸν παρόραμα, ὡς ὑποπτεύω, διέφυγε πάντως τὴν προσοχὴν ἡ τοῦ ἀνακρινωσαμένου τὰς ἐπιγραφὰς τῇ ἐν Ῥώμῃ ἀρχαιολογικῇ ἐταιρίᾳ ἐλλογίμου κ. Ἐμ. Ἰωαννίδου, ἡ τοῦ σοφοῦ ἐκδότου αὐτῶν κ. Ἐνζενίου (G. Henzen), οἱς καὶ τὴν μικρὰν ταύτην παρατήρησιν εὐλαβῶς ὑποβάλλω.

Ὅτι τὸ ἐπίγραμμα πεποιήται ὡς ἐκ προσώπου τῆς κειμένης, τοῦτο κατάδηλον ποιεῖ ἡ ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ προσωπικὴ ἀντιωνυμία ΜΟΙ. Τὸ συνδεσμικὸν ἄρα μῶριον ΔΕ, ὡς μὴ προσφυῶς ἔχον ἐν ᾧ κεῖται τόπων, ἄτεχνον δὲ καὶ κακόζηλον κατασκευάζον τὸν λόγον, τρεπτέον νομίζω εἰς τὴν ἀντωνυμίαν ΜΕ· διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ καὶ τοῦ λόγου ἡ ἔννοια, καὶ ἡ ὀρθὴ αὐτοῦ σύνταξις οἶον:

Σωτηρίχαρ με τόμβος ἐνθάδε, ξεῖρε, κτλ.

Ι. Σ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 18.

18 Μαρτίου ἀνηγορεύθη βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ὁ Γεώργιος.

18 Ὀκτωβρίου ἦλθεν εἰς Ἀθήνας,

18 ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ διατρέχων, τοῦ ἔτους 1863, οὗτινος οἱ ἀριθμοὶ προστιθέμενοι ἀποτελοῦσι 18 ἀριθμόν,

18ην ἐβδομάδα ἀπὸ τὰς σκηνὰς τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐμφυλίου πολέμου,

δις 18 ἀκριβῶς ἔτη ἀπὸ τῆς ἐν Νεοκάστρῳ ναυμαχίας, καθ' ἣν ἐστερεώθη ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος.

Ἐγεννήθη οὗτος τὸ ἔτος 1845 τοῦ ὁποίου οἱ ἀριθμοὶ προστιθέμενοι ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 18.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐγεννήθη τὸ 1818, ὅπερ σύγκαιται ἀπὸ δις γραφόμενον 18, καὶ οὗτινος οἱ ἀριθμοὶ προστιθέμενοι ἀποτελοῦσι τὸ 18.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἔτος 1854, ἱστορικὸν πρὸς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὸν πρὸς τὰ ἔξω ὄργανισμὸν τῶν Ἑλλήνων, ἔχει ἀριθμοὺς, οἵτινες ἐὰν προστεθῶσιν ἀποτελεῖται πάλιν τὸ 18. — Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀριθμὸς οὗτος καταντᾷ καθ' αἰσθητικὸς, καὶ οἱ τοιοῦτοι λέγεται ὅτι εἶναι καὶ προφητικοί, ἐξάγεται ὅτι καὶ τὸ ἔτος 1881 θέλει εἶσθαι γάνιμον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἴσως ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἔργου τοῦ 1854, διότι τοῦτο γίνεται διὰ τῆς προσθήκης τοῦ 18 εἰς τὸ 1863. — Καὶ οἱ ἀριθμοὶ δὲ τούτου τοῦ 1881 προστιθέμενοι ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 18. Μήπως τότε ἡ αὐλὴ τῶν Ἀθηνῶν ὀνομασθῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, λέξεως ἐμπεριλαμβανούσης 18 πάλιν γράμματα; Εἴθε, μυριάκις εἴθε νὰ προωρισθῇ τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ὀνείρων μας!

Ἐν Τριπόλει.

Ι. Π. Μ.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ. Ἐκ τοῦ διαγγέλματος τοῦ Προέδρου Λίγκολν, πρὸς τὰς Βουλὰς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐξάγομεν τὰς ἑ-